BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 596 22 de gener de 2024 Pàg.001

CARTA DOMINICAL

224. El parenostre (2): «DÉU ENS ANOMENA FILLS SEUS» (1Jn 3,1)

21 de gener de 2024

Benvolgudes i benvolguts, «Pare nostre, que esteu en el cel». Amb aquestes paraules iniciem la pregària del parenostre, i són aquestes mateixes paraules les que indiquen la pauta des d'on pronunciar-la.

És significatiu, en efecte, que el primer mot que surt dels nostres llavis sigui *pare*, perquè això indica que només podem pregar des de la nostra condició de fills i filles de Déu. Tanmateix, la filiació divina no és una experiència que puguem conèixer des de nosaltres mateixos; és Jesús qui ens mostra els sentiments del Fill, com un infant que confia absolutament en l'amor del seu pare. És un Jesús que no té cap pudor de mostrar-se contínuament assedegat de la voluntat divina, agraït de l'amor immens amb què se sent estimat: «Tu ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut» (Mc 1,11).

Per a pronunciar el parenostre, doncs, ens hem de sentir fills i filles en el Fill estimat: «I sabem que som fills perquè Déu ha enviat als nostres cors l'Esperit del seu Fill, que crida: *Abbà*, Pare!» (Ga 4,6). Abandonem-nos confiadament i reposem als braços d'aquell que no pot deixar d'estimar. Com diu el papa Francesc: «És possible que vós, oh Déu, només conegueu l'amor? No coneixeu l'odi? No —respondria Déu—, jo només conec l'amor.»

Precisament aquest amor ens fa entendre que no podem pronunciar el mot *pare* sense el possessiu que li correspon: *nostre*. Fixem-nos en la contradicció que suposaria adreçar-nos a Déu Amor sense ser conscients que una pregària així exigeix una veritable comunió dels uns amb els altres. Tal com anem aprofundint en aquesta hora eclesial, Jesús ens allunya de tot individualisme i autosuficiència i ens indica que aquesta filiació s'ha de viure des de la comunió i la sinodalitat, des del compromís i la solidaritat.

Com a fills petits que no tenen por de mostrar els seus desitjos, ens atrevim ara a demanar moltes coses al nostre Pare Déu. La primera petició fa referència a la *santificació del seu nom*. És una súplica sorprenent, perquè Déu no necessita que preguem per la seva santedat. Què li estem demanant, doncs? En el món bíblic, la santedat de Déu va relacionada amb el cel on ell habita, que, com sabem, no és un lloc físic, sinó espiritual; el lloc des d'on Déu regna sense oposició de cap mena, lluny de l'escomesa de la divisió i del pecat. Déu demana a Israel que sigui sant com ell és sant, no perquè se separi dels problemes reals dels éssers humans, sinó perquè faci de la terra un lloc on Déu es pugui manifestar.

La donació absoluta de Jesús per amor a la humanitat acompleix plenament i a bastament la crida a la santedat. El Mestre de Natzaret ens introdueix en la dinàmica de Déu i ens regala d'una vegada per sempre l'entrada al seu Regne.

I llavors, què hem de fer nosaltres? Ser conscients que tot el que fem, diem i pensem ha d'estar amarat únicament de la vida divina, regalada en el baptisme. Santificar el seu nom significa prendre consciència de qui som i perseverar en aquesta nostra identitat. Fora d'aquí el nom de Déu no pot ser santificat. Ell ens necessita per a ser estimat i conegut arreu.

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat